

TKP Program Taslađı

Giriş

Türkiye işçi sınıfının öncü siyasal örgütü olan Türkiye Komünist Partisi, dünyada sosyalizm çağını başlatan 1917 Büyük Ekim Devrimi'nin doğrudan etkisi altında ve 1918-1922 arasında yurdumuzu işgal eden emperyalizme karşı Kurtuluş Savaşı'nın ateşi içinde 10 Eylül 1920'de kuruldu.

Türkiye Komünist Partisi'nin tarihsel kurucuları Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve Bakû'da yapılan kuruluş kongresine katılan bütün yoldaşlarıdır.

Daha kuruluşunda enternasyonalizmle yurtseverliği, Büyük Ekim Devrimi'nin toplumsal kurtuluş ruhuyla bağımsızlık savaşımızın ulusal kurtuluş özlemini varlığında eylemli olarak birleştiren TKP, o günden bu yana onurlu mücadelesini sürdürdü. Dünya komünist ve işçi hareketinin ilke ve ülkülerine bağlı kaldı; sömürsüz, sınıfsız, devletsiz, savaşız ve sınırsız eşitlik ve özgürlük dünyasının kurulması için durmadan çalıştı. Kapitalizme karşı sosyalizm için, emperyalizme karşı bağımsızlık için, faşizme ve despotizme karşı demokrasi için, ırkçılık ve şovenizme karşı halkların dostluk ve dayanışması için, dinci gericiliğe karşı laiklik ve aydınlanma için, erkek egemenliğine karşı kadın-erkek eşitliği için aralıksız mücadele etti.

Kapitalist düzene son verilmesi; işçilerin, emekçi köylülerin, şehir emekçilerinin proletarya iktidarını kurarak dünyayı yönetip dönüştürmesi; tüm devlet görevlilerinin seçimle belirlenmesi; üretim araçlarının ortak mülkiyeti sistemine geçilmesi; yöneten-yönetilen ayrımının kalkması ve devletin sönmelenmesi; uluslar arasında kardeşliğin kurulabilmesi için kendi kaderini serbestçe belirleme hakkının tanınması; ulusal sınırların ortadan kalktığı enternasyonalist bir dünya kurulması; emeğin, kadınların ve çocukların kurtuluşu gibi yepyeni kavramları Türkiye topraklarına taşıma ve kökleştirme onuru Türkiye Komünist Partisi'ne aittir. Emperyalizme karşı en kararlı biçimde mücadele etme, ülkenin bağımsızlığına en zor koşullarda sahip çıkma ve en tutarlı yurtseverliği savunma onuru TKP'ye aittir.

TKP, emperyalist işgale karşı bağımsızlık savaşında; milli burjuvazinin tek parti yönetimine ve faşizme karşı mücadelede; 1950-1960 döneminde Amerikancı-NATO'cu yönetime karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde; 27 Mayıs 1960 sonrasında işbirlikçi-komprador büyük burjuvazinin ve büyük toprak beylerinin koalisyonlarına karşı eşitliği, özgürlüğü ve sosyalizmi yaymada; Adalet Partisi'nin antidemokratik iktidarına karşı direnmede; 12 Mart 1971 faşizmine karşı koymada; Adalet Partisi önderliğindeki gerici ve faşist yönelimli Milliyetçi Cephe iktidarı karşısında devrim ve sosyalizm atılımını yükseltmede; 12 Eylül 1980 faşist yönetimine karşı mücadelede; 1983'ten günümüze kadar, 12 Eylül rejimi temelinde işbirlikçi-komprador kapitalizme, militarizme ve gericiliğe yaslanan bütün iktidarlara karşı işçi sınıfının; şehir ve köy emekçilerinin; ezilen halkların; işsizlerin, yoksulların, kimsesizlerin; kadınların, gençlerin, aydınların, çocukların sözcüsü olarak hep önlere oldu.

TKP, devrimin ve sosyalizmin; eşitliğin ve özgürlüğün; emeğin, halkların, kadınların ve çocukların kurtuluşunun; alinteriyle yaşayan bütün halkın elbirliğiyle yönettiği, elbirliğiyle ürettiği ve yaratılan refahı ortaklaşa paylaştığı adaletli bir düzenin; bağımsızlığın ve demokrasinin; enternasyonalizmin ve yurtseverliğin; aydınlanmanın ve laikliğin; insana, canlılara ve doğaya saygılı kalkınmanın partisidir.

TKP'nin bütün çalışmalarına yön veren teorik temel, dünya işçi sınıfının ortak öğretisi olan bilimsel sosyalizmdir. TKP, mücadelelerini Marksizm-Leninizm ile Türkiye komünist ve işçi hareketinin ülkemizin özgül koşulları içinde edindiği deneyimi birleştirerek yürütür.

Mustafa Suphi, Ethem Nejat, Salih Hacıoğlu, Şefik Hüsnü, Nâzım Hikmet, Reşat Fuat, Zeki Başıtar, İsmail Bilen, Aram Pehlivanian, Hikmet Kıvılcımlı, Hüsamettin Özdođu, Mehmet Bozışık, Mihri Belli, Behice Boran ile yaşamlarını devrime ve sosyalizme adayan bütün öncülerimizin mücadele geleneği TKP'nin esin kaynağıdır.

Birinci Bölüm

Dünya Kapitalist Sistemi

Bugün dünyamız, sosyalist sistemin yıkılmasıyla küresel hâle dönüşen kapitalist sistemin egemenliğaltında bulunuyor.

Fabrikaların, bankaların, çiftliklerin, işletmelerin özel mülkiyetine sahip kapitalistlerin ücretli emekçileri sömürmesine dayanan kapitalist sistem, gıda, inşaat, ilaç, enerji, elektronik-bilgisayar, iletişim, demir-çelik, otomotiv, ulaşım, silah, bankacılık, medya gibi sektörleri kontrol eden dev uluslararası şirketlerin güdümüyle ayırt ediliyor.

Kapitalist sistemin toplumsal gerçekliği sermaye, emek ve devlet arasındaki ilişkilerle belirleniyor.

Toplumsal yapının sermaye birikiminin mantığına göre örgütlenmiş olması; üretim ilişkilerinin sömürüye ve emeğin metalaştırılmasına dayalı olması; kapitalistlerin yatırım, üretim ve gelir bölüşümü kararlarını kâr amacına uygun olarak belirlemesi; rekabet; piyasa ilişkilerinin anarşisi; sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi sonucu tekelleşme; üretim ilişkilerinin sömürüye ve emeğin metalaştırılmasına dayalı olmasından kaynaklanan sınıf mücadelesi; devletin sistemin koruyucusu ve kollayıcısı rolünü üstlenmesi, kapitalist sistemin en temel özellikleridir.

İleri, orta veya geri; bağımsız, yarı bağımlı veya bağımlı; sanayileşmiş, yarı sanayileşmiş veya sanayileşmemiş; alacaklı, kendine yeterli veya borçlu; hızlı veya yavaş büyüyen bütün kapitalist ülkeler bu özellikleri ayrımsız paylaşıyorlar.

Bununla birlikte, dünya kapitalist sistemi despotik bir hiyerarşiye göre konumlanmış ulus-devletlerden oluşan küresel bir yapı özelliğini taşıyor. Tek tek ülkelerin bu hiyerarşik yapı içerisindeki konumları son tahlilde ekonomik güçleriyle belirleniyor.

Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinin çoğunu kapsayan geri kapitalist ülkeler çok az sayıdaki ileri kapitalist-emperyalist ülke tarafından bağımlılaştırılmış durumda bulunuyor.

Amerika Birleşik Devletleri bu hiyerarşik küresel yapının en tepesinde dünyanın baş emperyalist gücü olarak yer alıyor. Dünyanın en büyük üretim ve finans merkezi olması; teknolojik gelişmişliği; en yakın rakiplerini bile çok geride bırakan nükleer ve klasik askeri gücü; üniversiteleri, medyası, eğlence-kültür sanayisi ve “Amerikan tarzı yaşam”ından oluşan ideolojik-kültürel silahları; hep birlikte, ABD’ye büyük bir üstünlük sağlıyor.

ABD, Almanya ve Japonya, emperyalizmin üç kilit gücünü oluşturuyor. Dünya ekonomisine yön veren kararlar öncelikle bu üçlüyü de içeren emperyalist G-7 ülkelerinin (ABD, Almanya, Japonya, İngiltere, Fransa, Kanada, İtalya grubunun) koordinasyonu ile alınıyor.

Uluslararası Para Fonu (İMF) ve Dünya Bankası, geri kapitalist ülkelerin ekonomilerini bir avuç zengin kapitalist ülkenin çıkarlarına göre biçimlendirmek, bağımsız gelişmelerinin önüne geçmek, siyasal bağımsızlıklarını elde etmiş olan eski sömürge ve yarı sömürge ülkelerin emperyalist ticaret ve yatırım ağının dışına çıkmalarını engellemek için kullanılan temel araçlar işlevini görüyor.

Geri ülkelerin gümrük vergileri ve kotalar yoluyla yerli sanayiye korumalarını önlemeye hizmet eden serbest ticaret anlaşması örgütü Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ), Almanya öncülüğündeki Avrupa Birliği (AB), ABD öncülüğündeki Kuzey Atlantik Serbest Ticaret Anlaşması (NAFTA) ve Japonya ağırlıklı Asya Pasifik Ekonomik İşbirliği Forumu (APEC) gibi ticari blokların yoksul ekonomilere dayattıkları anlaşmalar aynı amaç için kullanılan diğer mekanizmalar arasındadır.

Emperyalist ülkelerin ve denetimlerindeki kurumların dayatmasıyla bağımlı ülkelerin ekonomilerinde meydana getirilen yıkımlar ve bozulmalar, girilen borç batağı, geleneksel tarım ülkelerinin bile kendi halkını besleyebilecek durumdan uzaklaşması, halkların açlığın pençesine terkedilmesi artık olağan bir duruma dönüştü.

Kollektif Sömürgecilik

Başta ABD, Almanya ve Japonya olmak üzere gelişmiş ülkelerin tekeldi sermayelerinin iç içe girmesi, uluslararası banka ve şirket evlilikleri, karşılıklı yatırımlar, İkinci Dünya Savaşının hemen ardından oluşturulan ortak mali ve ekonomik kurumlar; bu kurumlardaki işbirliğinin askerî alanda NATO ve uzantısı paktlarla

pekiştirilmesi; sosyalist sisteme ve bağımlı halklara karşı ABD öncülüğünde Soğuk Savaş ve bölgesel savaşlar açılması; bütün bunlar, emperyalist ülkeler arasında -hâlâ varlığını sürdüren çelişme ve ihtilaflara rağmen- büyük bir çıkar birliği yarattı.

1970'lerin ikinci yarısından başlayarak başını ABD emperyalizminin çektiği dünya çapındaki neoliberal kapitalist saldırının sosyalist ülke yönetimlerini de teslim almasıyla Soğuk Savaşın başarıya ulaşması ve sosyalist ülkelerin çökertilerek bağımlılaştırılması, Avrupa Ortak Pazarı'nın esas olarak Almanya'nın istediği koşullarda Avrupa Birliği'ne dönüştürülmesi, Demokratik Almanya'nın Batı Almanya tarafından yutulması, "hizadan çıkan" Irak'a karşı ABD öncülüğünde oluşturulan uluslararası emperyalist savaş koalisyonu, Sovyetler Birliği'nin parçalanması, NATO'nun Doğu ve Orta Avrupa ülkelerini içine alarak genişlemesi; bunlar da, emperyalist ülkeler arasındaki birliği daha da pekiştiren adımlar oldu.

Yugoslavya'nın parçalanması ve yutulması; Afganistan'ın ve Irak'ın işgali; Pakistan'ın köleleştirilmesi; Filistin'in İsrail siyonist sömürgeciliğinin işgalinde adım adım eritilmesi; Lübnan'a savaş açılması; Fildişi Sahili'nin işgali; Libya'nın NATO tarafından yıkılıp yıkılarak yeniden sömürgeleştirilmesi; Suriye'nin, Lübnan'ın ve İran'ın işgal tehdidi altında tutulması; Sudan'ın bölünmesi; Yemen ve Somali'ye askerî saldırı; Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Küba ve Venezüella'ya yönelik yaptırımlar ve askerî hazırlıklar; Nepal, Tunus ve Mısır halk devrimlerinin yolunu kesmeyi amaçlayan emperyalist müdahaleler; başta enerji kaynakları ve enerji yolları olmak üzere bütün dünyanın yeniden fethedilmesini amaçlayan sömürgeci seferberlik; emperyalist ülkelerin kolektif sömürgeciliğini, kapitalist sistemin bütününe belirleyen emek-sermaye çelişkinin yanı sıra, günümüz dünyasının ikinci temel gerçeği durumuna getirdi.

Günümüzde her emperyalist ülkenin tekeli sermayesi ulusal temellerini ve özgül çıkar hedeflerini muhafaza etmekle birlikte, Kuzey Amerika, Batı Avrupa ve Japonya sermayeleri bütün dünyayı egemenlikleri altında tutmayı amaçlayan bir kolektif sömürgecilik sistemi oluşturmayı başarmış bulunuyor. ABD'nin öncülüğünde yürütülen bu kolektif sömürgecilik sistemi, eski sosyalist ülkelere ve geri kapitalist ülkelerin hepsine dışa açılma, özelleştirme, kuralsızlaştırma, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma politikalarını bütün emperyalist ülkelerin ortak iradesi olarak dayattı.

İdeolojisi neoliberalizm olan bu kolektif sömürgeciliğin maliye bakanlığını IMF ile Dünya Bankası, ekonomi ve ticaret bakanlığını Dünya Ticaret Örgütü, yasama meclisini Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, yargı organını Uluslararası Ceza Mahkemesi, genelkurmay başkanlığını NATO, psikolojik savaş ve propaganda bakanlığını kapitalist medya tekelleri, eğitim bakanlığını ABD güdümlü dünya kapitalist üniversite sistemi, personel bakanlığını emperyalizmin güdümündeki uluslararası "sivil toplum örgütleri" yürütüyor.

ABD önderliğindeki emperyalist blok, kolektif sömürgecilik sistemini en üst aşamaya vardırarak, dünya kapitalist sisteminin parçasını oluşturan her ülkede dolar milyarderlerinden oluşan kapitalist egemenleri bütünüyle kaynaşmış tek bir şebekeye dönüştürmek için her yolu deniyor. Dünya işçi sınıfına, şehir ve köy emekçilerine, ezilen halklara karşı tek bir dünya hükümeti olarak hareket etmek istiyor.

Emperyalist G-7 ülkelerine Çin, Rusya, Hindistan, Brezilya, Arjantin, Güney Afrika, Güney Kore, Meksika, Endonezya, Türkiye, Suudi Arabistan, Avustralya'dan oluşan iri kıyım ülkeleri ve tek bir tüzel kişilik olarak Avrupa Birliği'ni eklemlen G-20 düzenlemesi bu çabanın bir ürünüdür.

ABD, Avrupa Birliği ve NATO; Amerikan Devletleri Örgütü, Körfez Ülkeleri İşbirliği Örgütü, Arap Birliği, İslam Konferansı Örgütü, Güneydoğu Asya Ulusları Birliği, Afrika Birliği gibi bölgesel örgütler içindeki işbirlikçilerini kullanarak emperyalist blokun kapsama alanını dünyanın her köşesine yayıyor.

Ne var ki, kapitalist ülkeler eşit olarak gelişmezler. Bu eşit olmayan gelişme, eski güç dengelerine göre paylaşılmış olan dünyanın yeniden paylaşılmasını gündeme getirir. Kapitalist rekabet tek bir kapitalist dünya hükümeti oluşturma hayalinin önüne nesnel engeller diker.

ABD, AB ve Japonya'ya göre daha hızlı gelişen Çin, Rusya, Hindistan, Brezilya gibi ülkelerin egemen sınıfları, bir yandan emperyalizmle bütünleşmeye çalışırken, bir yandan da kendilerine özgü ekonomik ve siyasal hedefler güderek güçlenmeye ve emperyalist bloka yem olmamaya çabalyorlar. Bu ikili yapıları nedeniyle nesnel olarak ara güç konumunda yer alıyorlar.

Birleşik Dünya Pazarı

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra klasik sömürgecilik'in çökmesi, tek bir emperyalist ülke denetimindeki sömürge pazarlarının (örneğin İngiliz sömürgesi Hindistan ve Nijerya, Hollanda sömürgesi Endonezya, Fransa sömürgesi Cezayir ve Nijer, Belçika sömürgesi Kongo) bütün sermayelere ve mallara açık pazarlara dönüşmesinde, bir başka deyişle tek bir dünya pazarı hâlinde birleşmesinde büyük rol oynadı. Tıpkı 19. yüzyılda siyasal bağımsızlığını kazanan Latin Amerika ülkeleri ve 20. yüzyılın ilk yarısında ulus-devlet olarak ortaya çıkan Türkiye veya aynı yıllarda bir köylü devrimi gerçekleştiren Meksika gibi, bağımsızlığına yeni kavuşan bu ulus-devletlerde iktidara gelen yerli burjuvaziler de, dünya kapitalist ekonomisine çeşitli biçimlerde eklemlediler.

Sermaye birikim düzeylerine, ülke ve nüfus büyüklüklerine, kaynak zenginliklerine, sınıflararası güç dengesine, iki karşıt blok arasında manevra imkânı sağlayan dünya konjonktürüne, stratejik konumlarına vb. bağlı olarak bu ülkelerin kimisi (Güney Kore, Tayvan, Singapur, Malezya, Hindistan, Brezilya, Meksika, Türkiye gibi) sanayileşme yolunda önemli adımlar attı, ama sanayileşme yönünde dikkate değer bir ilerleme kaydedemeyen ve çoğunluğu oluşturan daha geri ulus-devletlerde bile kapitalist ilişkiler yaygınlaştı ve egemen hale geldi.

Sosyalist sistemden sağladıkları destekle bağımsız bir devlet kapitalist sektörü inşa etmeye ve bu yolla emperyalizmden bağımsız bir kalkınma yoluna girmeye çalışan ülkeler ise, Nasır sonrasındaki Mısır, Bumedyen sonrasındaki Cezayir, Allende sonrasındaki Şili örneklerinde olduğu gibi veya sosyalist sistemdeki karşı-devrimci dönüşümlerden sonra Angola, Mozambik, Zambiya, Zimbabve ve Tanzanya örneklerinde görüldüğü gibi, İMF ve Dünya Bankası programlarına teslim oldular.

Eski Sovyetler Birliği, sosyalist Doğu ve Orta Avrupa ülkeleri, Çin ve Vietnam dahil sosyalist sistem topraklarının, bağımsızlığına kavuşmuş ülke pazarlarının kolektif sömürüye açılmasıyla tek bir kapitalist dünya pazarı yolunda muazzam bir adım atılmış oldu, sermayenin mantığı, neredeyse dünyanın bütününe egemen oldu. Sermaye birikimi, azami kâr ve rekabet mantığı, neredeyse insan yaşamının bütün hücrelerine kadar yayıldı.

Kapitalist Mantığı Kırmak

Kısaca özetlenen bu dünya çapındaki köklü yeniden yapılanma sonucunda ortaya çıkan ve kapitalist mantığın egemenliği altındaki bu hiyerarşik sistemin iç çelişmeleri, Marks'ın ve Engels'in açıkladığı gibi sistemin aşılmasını zorunlu kılıyor. Tekelleşme, toplumsal kutuplaşma, küçük bir azınlık zenginleşirken nüfusun büyük çoğunluğunun yoksulluğa mahkûm edilmesi ve yaşam kalitesinin düşmesi, üretken yatırımların yeterince kârlı olmaktan çıkması, mali spekülasyonlara ve borsa oyunlarına dayalı kumarhane ekonomisine geçiş, aşırı üretim ve yetersiz talep sonucu ortaya çıkan birikim bunalımı, bolluk içinde yokluk yaşanması, işsizliğin yayılması, durgunluk, "büyük insanlık"ın yıkımı, barbarlığın egemen hale gelmesi, mafyalaşma, kültürsüzleşme, ortaçağ karanlığı; kapitalist sistemin bu zorunlu sonuçlarından kurtulmak için sistemin mantığının bütünüyle kırılması, aşılması gerekiyor.

Çözüm: Sosyalizm

Kapitalist mantığı kırmanın, kapitalist sistemi aşmanın adı sosyalizmdir. Kapitalist sistemin hiyerarşisinde tepede yer alan emperyalist ülkelerde de, altta yer alan bağımlı kapitalist ülkelerde de sistemin temel çelişmelerinin çözümü, sosyalist devrimi ve sosyalizmin kurulmasını gerekli kılıyor.

Emperyalist ülkelerde yeni emekçi kuşakları artık ana ve babalarından daha kötü koşullarda yaşıyorlar. Toplumsal eşitsizlik yoğunlaşıyor. Emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerde ise sistem kendi halkını doyurmaktan, barındırmaktan, okur yazar kılmaktan, hastalandığında tedavi etmekten bile aciz durumda. Yani insanca yaşamak bütün dünyada kapitalist sömürüye son vermektten, mülkiyet sisteminde köklü değişiklik yapmaktan, kapitalist asalakların elinde bulunan muazzam servetleri yeniden ve eşitlik temelinde dağıtmaktan, üretim ilişkilerini ve tüketim kalıplarını değiştirmekten, kısacası sınıfları kaldırarak bireyler, cinsiyetler, halklar, ülkeler, bölgeler ve kıtalar arasında eşitliği ve adaleti sağlamaktan geçiyor.

Sosyalist devrimin temel gücü dünya işçi sınıfı ve emekçi halklardır. Zorunlu olarak enternasyonalist bir karakter taşıyan bu anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadele, dünya kapitalist-emperyalist sistemi ulus-devletlerden, ulusal birimlerden oluştuğu için, ulus-devletler bizzat sistemin koruyucusu ve kollayıcısı oldukları için, öncelikle bu birimler içinde siyasal iktidarın ele geçirilmesini, bu ulus-devletlerin devrimci dönüşümünü, Manifesto'nun diliyle söyleyecek olursak, "proletaryanın ulusun önder sınıfı durumuna gelmesini" gerektiriyor.

İkinci Bölüm

Dünya Devrim Süreci

İşçi sınıfının egemen kapitalist sınıfa karşı mücadele içindeki konumunu dile getiren, sömürü ve baskıdan kurtuluş koşullarını özetleyen bilimsel sosyalist öğretinin 1848 devrimleri sırasında Marks ve Engels tarafından derli toplu biçimde ortaya konulmasından bugüne kadar, dünya komünist ve işçi hareketi dünya devrim sürecinin en önemli bileşeni ve güç kaynağı oldu. “Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz” sloganını bayrak edinen bu hareket, 19 yüzyıl sonlarında kapitalizmin emperyalizme dönüşmesi ve bütün dünyanın az sayıda emperyalist ülke tarafından köleleştirilmesiyle birlikte, kitlesel temelini sömürge ve bağımlı ülke halklarını kapsayacak ölçüde genişletti. Emperyalizm döneminin temel sloganı “Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz” oldu.

Lenin önderliğindeki komünistler dünya işçi sınıflarını ve halklarını emperyalist egemenlerin çıkarı için birbirine kırdıran I. Dünya Savaşı’nda, emperyalist savaşa ortak olmayı reddeden tek siyasal akım olma onurunu taşıdı.

1917 Devrimi ve sonuçları

Rusya’da meydana gelen 1917 Büyük Ekim Devrimi, 20. yüzyıla damgasını vurdu. Sovyetler Birliği’nin kurulmasıyla sosyalizm pratik bir gerçekliğe dönüştü.

Sovyetler Birliği, sömürge ve bağımlı ülkelerde ulusal kurtuluş hareketlerinin ve kapitalist ülkelerde işçi sınıfı hareketinin temel desteği ve esin kaynağı oldu. Sovyetler Birliği’nin emperyalist işgale uğrayan Türkiye’nin ulusal kurtuluş savaşına verdiği destek, bu enternasyonalist dayanışmanın ilk örneği oldu.

Sosyalist sistem, kapitalist ülkelerin işçi sınıfı hareketi ve ulusal kurtuluş hareketleri, Sovyetler Birliği’nin kurulmasından başlayarak, dünya devrim sürecinin üç temel gücünü oluşturdu. Moğolistan, Bulgaristan, Romanya, Yugoslavya, Arnavutluk, Polonya, Çekoslovakya, Demokratik Almanya, Çin, Vietnam, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Küba’da sosyalist devrimler başarıya ulaştı ve sosyalizm kuruldu.

Türkiye, İran, Afganistan, Meksika, Mısır, Sudan, Suriye, Irak, Endonezya, Hindistan, Filipinler, Kongo, Cezayir, Libya, Gine, Yemen, Etyopya, Angola, Mozambik, Zimbabve, Zambiya, Tanzanya, Kamboçya, Laos, Namibya, Nikaragua ve Güney Afrika gibi ülkelerde anti-emperyalist ulusal kurtuluş devrimleri ve hareketleri klasik sömürgeciliği çökertti. Bu ülkelerin bir kısmı bağımsız kapitalist bir yol izlemeye çalışırken, bir kısmı sosyalist sistemle bağlaşıklık içinde sosyalist yönelimi benimsedi, bir kısmı ise yeni sömürge oldu.

Komünist partileri, 14 ülkeyi ve dünya nüfusunun üçte birini kapsayan sosyalist sistemin kurulmasında; İkinci Dünya Savaşı’nda faşist blokun yenilgiye uğratılmasında ve sömürge imparatorluklarının çökertilmesinde belirleyici rol oynadı. 1960 ve 1970’lerde dünya komünist hareketi yeryüzünün en etkili siyasal gücüne dönüştü. 1980’lere girilirken dünyada komünist partilerinin sayısı 95’e, üye sayısı ise 80 milyona ulaşmıştı.

Sosyalist devrimler, başarıya ulaştıkları ülkelerde kapitalist sömürüye son verdi ve herkese iş, herkese sigorta, parasız eğitim ve parasız sağlık sağladı. Sosyalist sistemin gücü, bu dolaysız etkinin yanı sıra, iki önemli sonuç doğurdu: Birincisi, sömürge ve bağımlı ülke halklarının emperyalizmin pençesinden kurtulmalarına yardımcı oldu. İkincisi, gelişmiş kapitalist ülkelerin egemenlerini, kendi işçi ve emekçilerine ödün vermek, sosyal refah uygulamalarına razı olmak, temel demokratik haklara katlanmak zorunda bıraktı.

Kapitalist karşıdevrim

Emperyalist blokun yönetimindeki dünya kapitalist sisteminin bu devrimci gelişmeye tepkisi gecikmedi. Yeni-Sağ akım, 1970’lerin sonlarında dünya kapitalizminin en etkili merkezlerinde öne çıktı ve 1980’li yıllara damgasını vurdu. Dünya kapitalist sınıfının Yeni-Sağ bayrağı altında komünizme ve devrime karşı başlattığı neoliberal ideolojik saldırı, kısa zamanda dünya çapında siyasal, askerî, kültürel ve ekonomik alanları kapsayan topyekün bir karşı-devrimci kampanyaya dönüştü.

Dünya komünist hareketi, başta sosyalist sistemin yönetici partileri olmak üzere, bu kampanyaya karşı koyamadı. Hatta sosyalist ülkelerin yönetici komünist partilerinin çoğu şu ya da bu ölçüde Yeni-Sağ’ın ideolojik tezlerine uyum sağlama çabası içine girerek komünizm ideallerinden adım adım vazgeçmeye başladı. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler de, sosyalizmi aktif olarak savunma bilincini gösteremedi.

Süreç öldürücü oldu ve 1989'dan itibaren dünya tarihinin en kapsamlı karşıdevrimiyle sonuçlandı.

Sosyalist sistem ortadan kalktı, kapitalist sömür çemberinden kurtulmuş yüz milyonlarca insan yeniden sermaye beylerinin ücretli kölesi haline geldi. Sosyalist sistemin desteğinden yoksun kalan ulusal güçlerin yönetimindeki ülkeler, fiilen siyasal bağımsızlıklarını da yitirerek tekrar sömürgeciliğin boyunduruğuna girdi. Emperyalizme mutlak itaati kabul etmeyen ülkeler ise kanlı savaş ve işgallerle sömürgeleştirildi. Kapitalist ülkelerdeki komünist partileri ile Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş hareketlerinde devrimci ideallerden kaçış eğilimi öne çıktı. Kimi partiler ve hareketler kendilerini feshetti; kimileri sosyal-demokrat veya liberal bir kimliği benimsedi; kimi parti ve hareketler ise siyasal ağırlığını yitirdi. Kapitalist ülkelerdeki sosyal refah uygulamaları adım adım budandı, demokratik ve sosyal haklar geri alındı.

Devrim ve karşıdevrim kışıması

Krizler kapitalizmin içkin özelliğidir. Dünya çapındaki neoliberal saldırı, emperyalist ve kapitalist egemenlere kapitalizmin 1970'lerin ortalarında içine girdiği krizi yaklaşık 30 yıl boyunca öteleme imkânını tanıdı. Emperyalist savaşlar, işgaller, soykırım ve katliamlar, örgütsüzlüğe mahkûm edilen işçi ve emekçilerin ekonomik soykırım düzeyinde yoksullaştırılması, işsizlik, yolsuzluk, bağımlılık, özgürlük ruhunun ve onur duygusunun zalimce çiğnenmesi, kadın haklarının ve laikliğin dinsel gericiliğin karanlık saldırısı altında çöktürülmesi, çocuk işçilerin sayısında büyük artış, çevre felaketleri; buna karşılık, bankaların, sanayi, tarım ve ticaret tekellerinin sahiplerinden oluşan küçücük bir azınlığın olağanüstü zenginleşmesiyle ayırt edilen neoliberal dönem, kapitalizmin 2007 yılının sonlarında yeniden krize girmesiyle kitlelerin gözündeki meşruiyetini yitirdi.

Venezüella'da anti-emperyalist devrim süreci, Irak ve Afganistan halklarının Amerikan işgaline güçlü biçimde direnmesi, Lübnan ve Filistin halklarının siyonist işgale karşı koyması, Nepal'de halk devriminin krallığı yıkması, çekirdeğini Venezüella'nın oluşturduğu Latin Amerika Halklarının Bolivarcı İttifakı (ALBA) üyesi ülkelerin ABD emperyalizmine başkaldırması, Tunus ve Mısır halk devrimleri, kapitalizmin ekonomik kriziyle birleşince, dünyada yeni bir ortam yarattı.

Kapitalizm bütün dünyada grev, boykot, direniş, miting, yürüyüş, isyan ve ayaklanmalarla sarsılıyor. İşçilerin, yoksul köylülerin, şehir emekçilerinin, işsizlerin, evsizlerin, gençliğin, kadınların, ezilen halkların, sade insanların kitlesel eylemlerinde sıradışı bir artış var. Dünya çapında yeni bir devrim dalgası ortaya çıktı. Bu devrim dalgasına karşı emperyalist blok, her ülkedeki yerli işbirlikçilerini de kullanarak, karşıdevrim saldırısı başlattı. Özellikle ABD, Fransa ve İngiltere'nin koordinasyonunda NATO güdümünde yürütülen faşist sömürgeci savaşlar, devrim dalgasını boğmayı ve kapitalist-emperyalist düzenin ömrünü uzatmayı amaçlıyor.

Emperyalist-kapitalist düzen

Emperyalist-kapitalist düzen bir oligarşidir. Bu düzende egemenlik, dünya nüfusunun yüzde doksan dokuzunu sömüren, ezen dev bankaların, tekellerin şirketlerin sahiplerinden oluşmuş yüzde birlik küçücük bir azınlığın elindedir.

Emperyalist-kapitalist düzen bir plütokrasidir. Bu düzen, dolar milyarderlerinden oluşan uluslararası süper zenginler şebekesinin iktidarındır.

Emperyalist-kapitalist düzen bir kleptokrasidir. Her türlü yolsuzluğa, sahteciliğe, vurguna ve talana başvurarak ülke hazinelerini soyan büyük hırsızların gözü doymaz iktidarındır.

Emperyalist-kapitalist düzen bir diktatörlüktür. İşçi ve emekçilerin, sade insanların bütün temel hak ve özgürlüklerini sistemli olarak yok eden, halk egemenliğini sürekli olarak gasbeden, demokrasiyi sadece vitrin olarak kullanan despotik bir yönetimdir.

Emperyalist-kapitalist düzen totaliter bir diktatörlüktür. Sermaye gücü ile ordunun, polis örgütünün, yargı örgütünün, siyasal parti sisteminin, üniversitelerin, medyanın, din kurumlarının gücünü tek elde birleştiren; terör, denetim-gözetim ve psikolojik savaş yöntemleriyle yurttaşları yıldırın ve sindiren, demokratik süreçlerin içini boşaltan bir düzendir.

Emperyalist-kapitalist düzen militaristtir. Savaş zihniyetini, ırkçılığı, şovenizmi, gericiliği ve ayrımcılığı körüklemek; savaş, işgal, askerî müdahale, sömürgecilik ve emperyalizm bu düzenin varoluş tarzıdır.

Emperyalist-kapitalist düzen, emekçileri, kadınları, çocukları, halkları sömürgeleştiren bir sömürü sistemidir.

Emperyalist-kapitalist düzen, insanlığa, canlılara ve doğaya düşman bir yıkım sistemidir.

Emperyalist-kapitalist düzen, azami kâr mantığı dışında hiçbir rasyonalitesi olmayan akıldışı bir sistemdir. Küçük asalak bir azınlığın azami kâr tutkusu için toplumsal yaşamın her alanını metalaştırmak, paranın padişahlığı için akıllı, vicdani, eşitliği, özgürlüğü, adaleti ayaklar altında çiğnemek bu düzenin ayırt edici niteliğidir.

Emperyalist-kapitalist düzen, paraya tapan uluslararası bir dindir. İnsanlığın, canlıların ve doğanın yıkımına yol açtığı apaçık kanıtlarla bütünüyle ortaya çıktığı hâlde, zorbalıkla sürdürülen kör bir inanç örgütlenmesidir.

Emperyalist-kapitalist düzen, aklın, bilimin, demokrasinin, laikliğin düşmanıdır. Dolar milyarderlerinden oluşan bir avuç azınlığın lüksünü ve egemenliğini sürdürmek için en bağınaz ortaçağ zihniyetiyle işbirliği yapar ve dünyayı karanlığa teslim etmekte hiçbir sakınca görmez.

Emperyalist-kapitalist düzeni aşmak için tek yol

Emperyalist-kapitalist düzenin efendileri olan yüzde birlik azınlığa karşı dünya devrim sürecinin temel gücü dünya işçi sınıfı ve emekçi halklardır. Küba ve Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti gibi sosyalist ülke halkları, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketleri, kapitalist ülkelerin işçi sınıfı hareketleri arasında birlik ve dayanışma, insanlığın kapitalist barbarlıktan kurtuluşunun tek yoludur.

Üçüncü Bölüm

Türkiye'nin Dünya Kapitalist Sistemi İçindeki Yeri

Türkiye dünya kapitalist sistemi içerisinde emperyalizme bağımlı orta derecede gelişmiş kapitalist bir ülkedir.

Emperyalist işgale son veren Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın başarıya ulaşmasıyla Türkiye siyasal bağımsızlığa kavuştu, 1923'te padişahlığa son verilip cumhuriyet kuruldu, ardından halifelik kaldırıldı, laiklik ve kadın hakları kabul edildi.

Ulusal Kurtuluş Savaşı ve ardından gelen Kemalist reformlar, emperyalizme karşı milli burjuvazinin yönetiminde gerçekleşen bir ulusal kurtuluş devrimi anlamına geliyordu. Ne var ki, ulusal kurtuluş devrimi emperyalizme mali ve ekonomik bağımlılığa son vermediği gibi, demokratik devrim boyutuna da yükselemedi.

Sermayesi yetersiz olan zayıf milli burjuvazi, ülke içinde büyük toprak beyleriyle uzlaştı ve adım adım emperyalist merkezlere açıldı. Topraksız ve yoksul köylülerin toprak sorunu ile ezilen halkların ulusal eşitlik ve özgürlük sorunu çözülmedi. Milli burjuvazinin tek parti yönetimi, sermaye birikimini hızlandırmak için TKP'yi, sendikaları, dernekleri ve diğer muhalefet partilerini yasakladı. İşçi sınıfını, emekçi köylüleri, şehir emekçilerini ağır bir sömürüye mahkûm etti. Düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne izin vermeyen sermaye iktidarı, başta Kürtler olmak üzere halkları zorla assimile etmeye çalıştı. İsyandar, kıyımlarla bastırıldı. Büyük acılar yaşandı.

İkinci Dünya Savaşı döneminde Almanya ile çok yakın ilişkiler kuran ve faşist özellikler kazanan tek parti yönetimi, burjuvazinin sermaye birikimini daha da hızlandırmak için kapitalizm ile şovenist milliyetçiliği harmanlayan ağır sömürü ve baskı düzenlemelerini gerçekleştirdi.

Tek parti yönetimi dünyada faşizm cephesinin yenilmesiyle çok partili sisteme geçmek zorunda kaldı. Demokrasiye geçileceği, partilerin, sendikaların, derneklerin serbestçe çalışacağı ilan edildi.

Buna rağmen, yasal siyasal haklarını kullanmak isteyen komünistlerin kurduğu sosyalist partiler ve işçi sendikaları yasaklandı. Gündümlü muhalefet partisi olan muhafazakâr-liberal kapitalist Demokrat Parti'nin yolu açıldı.

1950-1960 yılları arasında tek başına iktidar olan Demokrat Parti, Amerikan emperyalizmiyle işbirliğini yoğunlaştırdı. Büyük kapitalistler ve büyük toprak beyleri, en sağcı ve en gerici çevreler DP'ye kaydı.

Antikomünizmi bayrak edinen DP iktidarı, 1952 yılında NATO'ya üye oldu, Kore halkının kurtuluş savaşına karşı Amerika'nın safında savaşmak üzere Kore'ye asker gönderdi. Cumhuriyetin ilanından sonra laiklik doğrultusunda atılan adımlar bir bir geri alındı. Tarikatların yolu açıldı. Din dersi ve din okulları eğitim sistemine sokuldu. Diyanet İşleri Başkanlığı hızla güçlendirildi.

Bu dönemde Amerikan kredileriyle tarımda hızlı bir makineleşme ve kapitalistleşme süreci başladı, işlerini ve topraklarını kaybeden köylü emekçiler şehirlere akmaya başladı. Büyük toprak beyleri adım adım toprak kapitalistlerine dönüştü. Yerli ve yabancı sermayenin ortaklığıyla yeni özel bankalar, sanayi işletmeleri, büyük iç ve dış ticaret şirketleri kuruldu. Finans, sanayi, ticaret ve toprak kapitalistlerinin üst kesimi işbirlikçi-komprador nitelik kazandı.

27 Mayıs 1960'da ordu içerisindeki bir grup subay, DP iktidarına karşı işçi ve öğrenci muhalefetinin yükselmesinden yararlanarak küçük ve orta burjuvazinin, DP yönetimiyle arası bozulan bir kısım büyük sermaye kesiminin çıkarları doğrultusunda DP iktidarını devirdi.

27 Mayıs 1960 hareketinin çelişik bir niteliği oldu. Kabul edilen anayasa, bir yandan, halkın mücadelesinin bir sonucu olarak demokratik özellikler taşıyor ve bir özgürlükler rejimine yer verirken; öte yandan, devlet yapısı açısından askerî darbeleri meşrulaştıran, Türkiye'yi açık açık militarist bir devlet hâline sokan bir militarizasyon sürecinin yolunu açan düzenlemeleri barındırıyordu.

1960-1980 arasında emperyalizme bağımlı kapitalist gelişme hız kazandı. İşbirlikçi-komprador büyük burjuvazi tekelleşti.

27 Mayıs 1960 hareketiyle başlayan, 12 Mart 1971 darbesiyle devam eden ve 12 Eylül 1980 darbesiyle sona eren 1960-1980 dönemi, siyaset ve kültür alanlarında demokratik ve sosyalist düşünce akımlarının yükselmesi, sanayi işletmelerinde çalışan işçi sınıfının sendikal ve siyasal örgütlenmesinin güçlenmesi, gençlik hareketlerinin atılımı, köylülüğün hareketlenmesi, Kürt ulusal hareketinin yükselmesi, kamu emekçilerinin aktifleşmesiyle öne çıktı.

Ekonomik kutuplaşma temeli üzerinde ülkede meydana gelen toplumsal ve siyasal kutuplaşma, sosyalist ve demokratik akımların karşısına, toplumda demokratik çoğulculuğun git gide güçlenmesinin karşısına, egemen sınıfın ve devlet aygıtı içerisindeki uzantılarının aktif desteğiyle faşist ve gerici yarı-askerî çetelerin çıkarılmasıyla daha da şiddetlendi.

12 Mart ve 12 Eylül rejimleri temel özgürlüklere son veren, faşizmi egemen kılan, sıkıyönetim, idamlar, toplama kampları ve işkenceyle belirlenen dönemler oldu. İşbirlikçi-komprador tekelci burjuvazinin bu açık terörist diktatörlükleri, kapitalizmin ekonomik, sosyal, kültürel hiyerarşik egemenlik ilişkilerine sadık köle ruhlu bir toplum yaratmak amacını güdüyordu.

12 Mart rejimi uzun süreli olamadı. 12 Eylül rejimi ise kalıcı oldu. Türkiye toplumunu ulusal kurtuluş devriminin bütün kazanımlarından yoksun bırakmayı amaçlayan topyekün bir karşıdevrim anlamına geldi.

Emperyalist merkezlerin dayatması doğrultusunda neoliberal saldırıyı başlatan 24 Ocak 1980 kararları, 12 Eylül rejimiyle kalıcılaştırıldı. İMF ve Dünya Bankası ekonominin bütün komuta kademelerini ele geçirdi. Özelleştirmelerin altyapısı oluşturuldu, sendikasılaştırmanın ve taşeronlaştırmanın yolu açıldı. İşçi sınıfının, şehir ve köy emekçilerinin kazanılmış sosyal ve ekonomik hakları budandı. Temel hak ve özgürlükler yok edildi. Şovenizm, gericilik ve militarizm toplumu esir aldı. Kürt savaşı, olağanüstü hâl, yargısız infazlar, grev yasakları, laikliğin ve kadın haklarının altın oyulması, üniversitelerin YÖK eliyle kapitalizmi ve devlet baskısını hiç sorgulamayan tektip yurttaş yetiştiren kurumlara dönüştürülmesi, medyanın kapitalist dönüşümü, ortaçağ zihniyetiyle vahşi kapitalizmi birleştiren bir sistemi egemen kıldı. Kapitalizmin en hızlı şekilde gelişmesini sağlamak için, Türkiye iş kazalarında dünyanın en önde gelen ülkelerinden birine, bir ölü işçiler cumhuriyetine dönüştürüldü.

Bugünkü Türkiye

Türkiye, kayıtsız şartsız halka ait olması gereken egemenliği gasbetmiş olan TÜSİAD, MÜSİAD ve TUSKON çevresinde toplanmış, emperyalizme bağımlı işbirlikçi-komprador kapitalist oligarşinin gayrimeşru yönetimi altında bulunuyor.

Emperyalizmin taşeronluğunu yapan tekolci oligarşi, dünya kapitalist sisteminin ortak saldırı örgütü NATO'nun Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya bölgesindeki ileri karakolu görevini üstlenmiştir.

Emperyalizmin özellikle Müslüman halklara karşı savaşında görev alarak ağır insanlık suçlarına ortak olan işbirlikçi-komprador kapitalist oligarşi, Türkiye işçi ve köylülerinin yurtsever ve enternasyonalist geleneklerine ihanet ediyor.

Büyük banka, sanayi, inşaat, ticaret ve tarım kapitalistlerinden oluşan tekolci oligarşi, işçi sınıfını ve emekçileri sömürerek, ülkeyi emperyalist devletlere ve şirketlere peşkeş çekerek, özelleştirme, borsa ve arazi vurgunculuğu, devlet hazinesi soygunculuğu yaparak durmadan zenginleşiyor ve halkın yüzde doksan dokuzunu yoksulluğa, işsizliğe ve yolsuzluğa mahkûm ediyor. Türkiye Avrupa Birliği'yle imzalanan Gümrük Birliği anlaşması, İMF ve Dünya Bankası programları ve DTÖ kurallarıyla sanayisizleştiriliyor. Küçük ve orta çiftçiler çöktürülüyor ve tarım, bankaların ve gıda tekellerinin av sahasına çevriliyor.

Tekolci oligarşi ve militarist-bürokratik uzantıları, Kürt sorununun barışçı çözümünü torpilliyor ve kardeş halkları birbirine düşürerek sömürü sistemlerini gizliyor, baskılarını meşrulaştırıyor.

Dördüncü Bölüm

Ülkede ve Bölgede Devrimci Sürec

Emperyalizmle bütünleşmiş işbirlikçi-komprador tekeli burjuvazinin diktatörlüğüne son vermek, öncü ve temel gücünü işçi sınıfının oluşturduğu sosyalist devrimi zorunlu kılıyor. Sosyalist devrimin temel ittifakı işçi-köylü ittifakıdır. Şehir ve köy emekçileri, sömürgeleştirilmiş halklar işçi sınıfının en yakın dostlarıdır. Ortadoğu'da emperyalizme karşı Türk, Kürt, Arap, Fars halkları arasında en yakın dayanışma ve dostluk, Balkan ve Kafkas halkları arasında en yakın ittifak, sosyalist devrimin başarısı için vazgeçilmez koşuldur. Emperyalizmin Ortadoğu halklarını yeniden sömürgeleştirmeyi amaçlayan kapsamlı ve çok yönlü saldırısını boşa çıkarmak için bölge halkları Ortadoğu Devrimci Çemberi'ni kurmak zorundadır.

Sosyalist devrim, öncelikle emperyalizme ve emperyalizmin işbirlikçisi tekeli oligarşiye, yabancı sermayenin kompradorluğunu yapan büyük banka, sanayi, inşaat, ticaret ve tarım kapitalistlerine karşı yöneldiği için, köklü ulusal ve demokratik devrimci görevleri yerine getirecektir.

Sosyalist devrim süreci ilk başta, ulusal ve demokratik devrimin eksik kalan yönlerini, yani, egemenliğin kayıtsız şartsız halka devredilmesini, emperyalizme mali ve ekonomik bağımlılığa son verilmesini, topraksız ve yoksul köylülerin toprak sorunu ile ezilen halkların ulusal eşitlik ve özgürlük sorununun çözülmesini, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün tanınmasını sağlayacak ve kesintisiz olarak sömürü ve zulmün her türünü ortadan kaldıracaktır.

Emperyalizme ve işbirlikçi-komprador oligarşiye karşı işçi sınıfının öncülüğünde bütün ulusal ve demokratik güçlerin birleşmesi, ulusal demokratik cephenin oluşması ve yeni iktidar alternatifi olarak ortaya çıkması, sosyalist devrim sürecinin başlangıcını oluşturacaktır.

Sosyalist devrimin gerçekleşmesi, işçilerin, şehir ve köy emekçilerinin, nüfusun yüzde doksan dokuzunun bilinçli ve aktif hareketini, halkın kendi kaderini bizzat kendi eline almasını, üretkenlerin yönetmesini ve böylece halk iktidarının, halk egemenliğinin doğrudan doğruya sağlanmasını gerekli kılar. Sosyalist devrim, halkın meşru, yasal ve demokratik bütün haklarını serbestçe kullanması, özgürlüğün ve eşitliğin önündeki bütün engellerin kaldırılması demektir.

Sosyalist devrim, ulusal bağımsızlığı sağlayan, cumhuriyeti kuran, laikliği kabul eden, kadın haklarını, çağdaşlığı getiren Türkiye devrimini, işçilerin ve köylülerin, sömürülen ve ezilen bütün emekçilerin köklü çıkarları doğrultusunda mantıksal sonucuna ulaştıracaktır.

TKP'nin Amacı ve İlkeleri

TKP'nin amacı, dünya kapitalist sınıfının ayrılmaz bir parçası olan ve toplumumuzun küçük bir azınlığını oluşturan Türkiye kapitalist sınıfının iktidarına halkın demokratik iradesiyle son vermek; toplumun çok büyük çoğunluğunu oluşturan kol ve kafa emekçilerinin, emeğiyle geçinen şehir ve köy halkının, bütün halkın öz iktidarı yoluyla kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmak; toplumsal eşitlik, üretim araçlarının ortak mülkiyeti ve halkın kendi kendini yönetmesi ilkelerine dayalı sosyalist toplumu kurmaktır.

TKP, emperyalizme, kapitalizme, sömürgeciliğe, faşizme, şovenizme, militarizme ve gericiğe karşı sosyalizmin tam eşitlik, özgürlük ve kardeşlik bayrağını yükseltir.

TKP, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eder. Sosyalist devrimin siyasal ve toplumsal desteğini yaratmak, emekçi halkı sosyalist devrim programına, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine kazanmak için bütün halk arasında bilimsel sosyalizmi yayar ve örgütlenir.

Ulusal köken ayrımı gözetmeden işçi sınıfının bütün kapitalistlere karşı sınıf temelinde örgütlenmesini benimseyen TKP, başka ulusları ezen bir ulusun özgür olamayacağına inanır ve ulusların kendi kaderlerini serbestçe belirleme hakkını tanır.

TKP, bütün ulusların, ulusal toplulukların ve dillerin tam eşitliğini sağlamak için çalışır. TKP, ulusların, kültür gruplarının ve dillerin eşit bir toplum içinde özgürce birlikte yaşamasını savunur ve demokratik ideallere, ülkemizin ve bölgemizin köklü dayanışma geleneklerine uygun böyle bir toplumu gerçek bir zenginlik sayar.

TKP, emperyalizmin ve kapitalizmin böl-yönet politikasına karşı mücadele eder. Enternasyonalizme ve gerçek yurtseverliğe ters düşen şovenist ezen ulus milliyetçiliğine karşı kararlı olarak mücadele ettiği gibi, ulusal

kurtuluşu emperyalistlerden, sömürgecilerden ve kapitalistlerden bekleyen işbirlikçi-komprador milliyetçiliğe karşı ezilen ulusların emekçilerini uyarır ve enternasyonalist birlik politikalarını savunur.

TKP, savaş suçlusı Tony Blair ve danışmanlarının yaydığı “demokratik emperyalizm”, “demokratik sömürgecilik”, “Amerika, Avrupa Birliği ve NATO’nun Üçüncü Dünya halkları için yarattığı tarihsel fırsat” uydurmalarını öldürücü bir hile sayar ve mahkûm eder.

TKP, emperyalizmden kurtulmuş bağımsız, demokratik ve sosyalist Türkiye’nin bütün bölge halklarıyla birleşerek emperyalizme ve kapitalizme karşı eşitlik temelinde bölgesel bir birlik kurması için çalışır.

TKP, emperyalizme, kapitalizme, faşizme, sömürgeciliğe, siyonizme, ırkçılığa ve gericiliğe karşı mücadele eden bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarla dayanışma içinde olur.

TKP, demokratik laiklik ilkesine bağlıdır; din ve devlet işlerini, din ve eğitim işlerini kesin olarak birbirinden ayırır. İnanç ve inanmama özgürlüğüne tam saygı gösterir; dinler, mezhepler ve cemaatler arasında hiçbir ayırım gözetmez.

TKP, emperyalizm ve kapitalizmle bütünleşmiş dinsel cemaatlerin ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşamı kontrol altına almayı amaçlayan antilaik saldırı ve girişimlerine karşı kesin tutum alır.

TKP, cinsel ayrımcılığın amansız düşmanıdır. Kadınların kurtuluş hareketini destekler, kadınların özel ve kamusal yaşamda siyasal, hukuksal, toplumsal, ekonomik ve kültürel tam eşitliğini sağlayacak koşulların gerçekleşmesi için mücadele eder.

TKP, ulus, etnik köken, ırk, renk, cinsiyet, cinsel yönelim, dil, din, felsefi ve politik görüş ayrımı gözetmeden bütün insanları eşit sayar.

TKP, parasız, nitelikli, anadilde, demokratik, kamusal eğitim ilkesini savunur. Halk için bilim, halk için eğitim görüşünü benimser. Eğitim ve öğretimin, bireylerin kendilerini bütün yönleriyle geliştirmesini sağlayacak şekilde düzenlenmesi için çalışır. Eğitim ve öğretimin amacı, toplumu ve dünyayı sorgulayabilecek bağımsız kişiliklerin oluşmasına yardımcı olmak, özgür ve eşit bir toplumun özgür ve eşit bireylerini yetiştirmek için “birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için” ilkesinin gerçekleşmesini sağlamaktır. TKP, insanları paraya, devlete ve şeflere tapan köleler hâline getiren kapitalist, baskıcı ve pragmatik eğitim ve öğretim anlayışlarına karşı kararlı olarak mücadele eder. Okullar, öğrencilere yaşam sevinci veren aydınlanma, bilim ve araştırma merkezleri olmalıdır.

TKP, kâr güdüsüyle doğayı tahrip eden kapitalizme ve insanın, canlıların temiz bir çevrede sağlıklı yaşama hakkını inkâr eden salt kalkınmacı ideolojilere karşı mücadele eder. Gıda ve tarım tekellerinin GDO’lu ürünleri dayatma politikasına karşı durur, geleneksel yöntemlerle yapılan küçük ve orta ölçekli tarımı destekler.

Beşinci Bölüm

TKP'nin Uygulama Programı

TKP'nin, işçilerin, köylülerin, şehir emekçilerinin, kadınların, gençlerin, aydınların, ezilen halkların, tüm ilerici ve devrimci insanlarımızın bilinçli iradesi ve aktif mücadelesiyle gerçekleştireceği yeni toplum projesinin ana öğeleri aşağıdadır.

TKP, Uygulama Programı'nda yer alan taleplerinin hiçbirini belirsiz bir geleceğe ertelemez. Bununla birlikte, TKP, bu taleplerin bir kısmının halkın iktidara gelmesinden önce, bir kısmının halkın iktidara gelmesi sürecinde, çoğunun ise, halk iktidarından sonra gerçekleştirilebileceğinin farkındadır.

TKP, Uygulama Programı'nda yer alan bütün taleplerinin halk tarafından sağlamca benimsenmesi ve mümkün olduğu kadar çabuk uygulanabileceği koşulların yaratılması için sabırla çalışmaya devam eder.

I. Siyasal alanda

1. Emperyalizmin ve işbirlikçi kapitalist oligarşinin tüm toplumun üzerine çöken asalak baskı aygıtını, halkın kendi kendini yönetmesi ilkesine dayalı yeni iktidar organlarıyla değiştirmek.

2. Yeni yönetim aygıtlarının halka hizmet, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm ruhuyla çalışan antiemperyalist ve antikapitalist halk iktidar organları olarak işlemesi için gerekli önlemleri almak.

3. Merkezî, bölgesel ve yerel düzeylerde halk meclisleri sistemini benimsemek.

4. Kamu görevlilerinin seçmen iradesini tam yansıtabilmesi için "emredici vekâlet" kuralını benimsemek ve seçmenleri tarafından görev sürelerinin bitiminden önce azledilebilmelerine olanak sağlamak. Üst düzey kamu görevlilerinin maddî ayrıcalıklarına son vermek: En üst düzey kamu görevlisinin maaşı, insanca yaşamaya yetecek ölçüde belirlenen asgari ücretin üç katını aşamaz.

5. Yargı dahil bütün kamu görevlerine, merkezî ve yerel bütün iktidar organlarına seçimle gelme ilkesini uygulamak.

6. Subaylar, askerler ve polisler dahil bütün kamu görevlilerine sendika, grev ve toplu sözleşme hakkını tanımak.

7. 18 yaşını bitiren herkese seçme ve seçilme hakkını vermek.

8. Seçimde milletvekili çıkarmak için şart koşulan yüzde 10 seçim barajını kaldırmak.

9. Seçime katılmak için şart koşulan örgütlenme barajını, yani illerin en az yarısında oy verme gününden en az altı ay önce örgütlenmiş olmayı öngören ve bir ilde örgütlenmeyi, merkez ilçesi dahil o ilin ilçelerinin en az üçte birinde örgütlenmiş olmak şeklinde tanımlayan ağır engeli kaldırmak.

10. Temel özgürlükleri sağlamak: Düşünme, inanç, söz, basın-yayın, toplanma, gösteri ve örgütlenme özgürlüklerini, toplu sözleşme ve grev hakkını güvenceye kavuşturmak; seyahat ve yerleşme özgürlüğünü, kişi ve konut dokunulmazlığını, haberleşmenin gizliliğini sağlamak.

12. Gönüllü katılımlarla oluşturulan ve kararları ortaklaşa alınan dernek, kooperatif, topluluk, birlik, platform v.b. kuruluşlara yüklenen vergi, harç ve benzeri yükleri kaldırmak, bu kuruluşlara özellikle kira ve benzeri değişmez giderler için aynı veya mali destek sağlamak.

13. Kürt sorununu eşitlik ve özgürlük temelinde barışçı ve demokratik yöntemlerle çözmek; sınır içi ve sınır ötesi askerî operasyonlara derhal son vermek; halkların ve dillerin hukuki ve fiilî eşitliğini sağlayacak önlemleri almak; herkese anadilinde eğitim-öğretim, radyo ve televizyon, basın-yayın ve her türlü siyasal, idari, ekonomik, kültürel, bilimsel ve sanatsal etkinlik hakkını tanımak; boşaltılan köylere serbestçe geri dönüşü sağlamak; 21 Mart Newroz'u bayram-ücretli tatil günü ilan etmek.

14. İnanç ve inanmama özgürlüğüne tam saygı göstermek:

a. Diyanet İşleri Başkanlığını kaldırarak ibadet ve dinî eğitim işlerinin devletin ve genel eğitim kurumlarının dışında her cemaatin kendisi tarafından yürütülmesini sağlamak.

b. İmam ve hatip okullarını genel eğitim sisteminin dışına çıkartmak. Zorunlu din derslerini kaldırmak.

c. Egemen din ve mezhep anlayışı dışında kalan bütün din, mezhep ve cemaatlere karşı uygulanan ayrımcılığa son vermek. Tek bir inanca sağlanan ayrıcalıkları kaldırmak. İbadet yerleri arasında ayırım yapmamak.

d. Din duygularını kullanan sömürücü baronların dünya işlerini denetlemesini ve halkı köleleştirmesini amaçlayan antilaik girişimleri önlemek.

15. Kamu hizmetlerine, özellikle memur ve subay kadrolarına görevli alımında din ve etnik köken ayrımcılığını kaldırmak.

16. İşe eleman alımında yaş sınırlaması uygulamasını iptal etmek, yaşlıların iş bulmada uğradığı ayrımcılığı kaldırmak.

17. İşe eleman alımında askerlik sınırlaması uygulamasını iptal etmek, gençlerin iş bulmada uğradığı ayrımcılığı kaldırmak.

18. İşe eleman alımında kadınların ve cinsel yönelimi farklı bireylerin uğradığı ayrımcılığa son vermek.

19. İşe eleman alımında etnik köken ayırımına izin vermemek.

20. Kamuya personel alımında eleyici sınavları kaldırmak.

II. Sosyal ve ekonomik alanda

1. Tüm toplumun eşitlik ve refah içinde yaşaması, maddi ve kültürel düzeyinin her geçen gün yükseltilmesi için:

a. Emperyalistlere ve yerli holdinglelere ait bankaları, sigorta şirketlerini, sanayi, ticaret, inşaat ve tarım şirketlerini kamulaştırmak. Daha önce özelleştirilen İGSAŞ, TÜGSAŞ ve diğer gübre fabrikalarını; Erdemir, İsdemir, Karabük ve diğer demir çelik tesislerini; şeker fabrikalarını; elektrik ve doğalgaz dağıtım şirketlerini; limanları; SEKA işletmelerini; ETİ işletmelerini; POAŞ'ı; PETKİM'i; TÜPRAŞ'ı; Türk Telekom'u yeniden kamulaştırmak.

b. Dış ticaret şirketlerini kamulaştırmak.

c. Menkul Kıymetler Borsasını kapatmak.

d. Büyük toprak beylerinin ve tarım tekellerinin mülkiyetine el koymak; bu toprakları tarım işçilerine, topraksız ve az topraklı köylülere devretmek ve köylülerin üretim kooperatiflerinde birleşmelerini teşvik etmek.

e. Küçük ve orta çiftçileri desteklemek. Küçük ve orta büyüklükte tarım işletmelerinin halkımızın sağlıklı beslenmesinde ve bağımsız bir ekonomi oluşturulmasında oynadığı paha biçilmez rolü göz önüne alarak mazotun, gübrenin ve bütün tarımsal girdilerin fiyatını ucuzlatmak, küçük ve orta çiftçilere çok ucuz kredi sağlamak, ürün fiyatlarını adaletli biçimde belirlemek.

f. Küçük ve orta büyüklükte sanayi, ticaret ve hizmet işletmelerini desteklemek. Küçük ve orta çiftçilerin, esnafın, küçük ve orta işletmelerin banka ve vergi borçlarını iptal etmek.

g. Emeğe dayalı bireysel girişimciliğin önünü açmak.

h. Bütün çalışanların ve emeklilerin banka ve kredi kartı borçlarını silmek.

2. Dünya kapitalist-emperyalist sisteminden bağımsız bir ekonomi kurulabilmesi için:

a. İMF ve Dünya Bankası gibi emperyalist mali kuruluşlardan çıkmak.

b. Dünya Ticaret Örgütü'nden çıkmak.

c. Dış borçları iptal etmek.

d. Eşit olmayan ikili anlaşmaları geçersiz saymak.

f. Avrupa Birliği ile ortaklık anlaşmasını iptal etmek, Gümrük Birliği'nden çıkmak.

III. Askerî ve diplomatik alanda

1. NATO'dan çıkmak.

2. Başta İncirlik olmak üzere NATO ve Amerikan üslerine el koymak.

3. Füze kalkanı sisteminden çıkmak, Malatya'da kurulmasına başlanan füze kalkanı üssünün yapımını derhal durdurmak.
4. Gizli diplomasiye son vermek; halklar arasında barış, dostluk ve dayanışmaya yönelik bir dış politika izlemek.
5. Emperyalist blokun savaş, işgal ve saldırılarına katılma politikasına kesin olarak son vermek.
6. Komşularla kararlı bir barış politikası izlemek.
7. Kıbrıs'ta her iki halkın eşitliğini ve özgürlüğünü esas alan, adanın emperyalist blok dışında bağımsız ve bağlantısız bir statüye kavuşmasını, emperyalist üslerden ve Türk-Yunan askerî birliklerinden arındırılmasını öngören barışçı bir çözümü savunmak.
8. Filistin'in bağımsızlığını ve özgürlüğünü savunmak. İsrail işgaline derhâl son verilmesi için çaba göstermek.
9. Emperyalist komploları reddedip, Suriye, Lübnan, Irak ve İran halklarıyla barış ve dostluk içinde yaşamak.
10. Libya halkının sömürgeci yönetime ve emperyalizme karşı direnişine destek vermek.

IV. Emekçilerin kurtuluşu için

1. Herkese iş ve insanca ücret sağlayacak kapsamlı bir kalkınma seferberliği başlatmak.
2. İşyerlerinin yönetimini çalışma kollektifine vermek.
3. Mal ve hizmet üretim işletmelerinde, kamu kurumlarında, kamu kurumu niteliği taşıyan kurumlarda, kanunla kurulmuş mesleki kuruluşlarda, bütün kararların, teknolojik olanaklardan da yararlanarak, çalışanlar tarafından, olabildiğince doğrudan, ortaklaşa oluşturulmasını sağlamak.
4. Taşeron, müteahhit, sözleşmeli ve benzeri iş ilişkilerine son vermek, herkese güvenceli, kadrolu, tam zamanlı iş sağlamak.
5. Çalışma saatlerini köklü biçimde kısaltmak. İlk elde haftada 30 saate indirmek.
6. Herkese parasız, ulaşılabilir, nitelikli sağlık ve eğitim-öğretim hizmeti sunmak; sigorta, emeklilik ve tatil olanağını tüm toplum üyelerine yaymak. Emeklilik yaşını ve prim ödeme gün sayısını düşürmek. Bu hedefleri gerçekleştirmek için, bütçede sağlığa ve eğitime ayrılan payı köklü olarak yükseltmek.
7. Kıdem tazminatı hakkını korumak.
8. Bütün çalışanlara sendika, grev ve toplu sözleşme hakkını tanımak.
9. Çalışanların hangi sendikaya bağlı olduğunu belirlemek için referandum yöntemini benimsemek.
10. İşçi sağlığı ve güvenliğini çalışma hayatının temel kuralı haline getirmek, bu konuda yaygın denetim ve eğitim faaliyetleri yürütmek.
11. Köylülerin üretim kooperatifleri ile şehir halkının tüketim kooperatifleri arasında işbirliğini geliştirerek emekçilere ucuz gıda sağlamak.
12. Toplu ulaşım, su, elektrik, ısınma, iletişim gibi temel insani ihtiyaçların bedava karşılanmasını sağlamak.
13. Herkese parasız internet sağlamak.

V. Kadınların kurtuluşu için

1. Erkek egemenliğine dayalı toplumsal iş bölümü sistemini kaldırmak, kadın-erkek eşitliğini eksiksiz sağlamak.
2. Aileyi toplumsal egemenlik ilişkilerinin yeniden üretildiği bir toplum birimi olmaktan çıkarmak
3. Kadınları eve hapseden ev işleri, çocuk, yaşlı, hasta bakımı gibi işlerin kamu tarafından üstlenilmesini sağlamak. Mahallelerde yaygın ve parasız yemekhaneler, çamaşırhaneler, ocaklar kurmak, çocuklar için yuva, kreş, gündüz bakım evleri, yaşlılar için bakım evleri açmak.

4. Kadına yönelik şiddete karşı mücadelenin bir aracı olarak yaygın ve kadınların istedikleri kadar kalabilecekleri kadın koruma birimleri açmak. Kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz durumlarında kadının beyanı esastır ilkesini benimsemek.

5. Töre ve namus cinayetlerini durdurmak için her yönlü önlemleri derhal uygulamak.

6. Çalışan sayısına bağlı olmaksızın, her işverene yanında çalıştırdığı işçi ve emekçilerin çocukları için yuva ve kreş ihtiyaçlarını karşılama zorunluluğu getirmek.

7. Ev kadınlarının isteğe bağlı sigorta ve emeklilik koşullarını iyileştirmek.

8. Çalışan kadınların sosyal güvenlik haklarını geliştirmek, emeklilik yaşını, prim ödeme gün sayısını düşürmek.

9. Boşanan kadınların evlilikte edinilmiş sosyal güvenlik haklarını tıpkı mal rejiminde olduğu gibi eşit olarak paylaşmak. Hiç sigorta girişi olmayan eşi de bu haktan yararlandırmak, sigorta girişi yapmış saymak.

10. Medeni Kanun'da değişiklik yapılarak boşanan kadınların kütükten kütüğe taşınmasına son vermek. Her birey için ayrı kütük oluşturmak. Kadınlara soyadı seçme özgürlüğünü tanımak.

11. Kadınların sanayide gece postalarında çalışmasını yasaklamak.

12. Doğum borçlanmasını tüm çocuklar için doğumdan önce sigortalı olmak şartı aranmaksızın sağlamak.

13. Kadın bedeni ticaretine, seks köleliğine son vermek.

14. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü bayram-ücretli tatil günü kabul etmek.

VI. LGBT bireylerin insanca yaşaması için

1. LGBT (Lezbiyen, Gey, Biseksüel, Trans) bireylere yönelik ayrımcılığa son vermek, medeni haklarını güvence altına almak, sosyal ve ekonomik yaşama eşit haklarla katılımlarını sağlamak. Şiddet, taciz, tecavüz durumlarında LGBT bireyin beyanı esastır ilkesini benimsemek.

VII. Çocukların ve gençlerin özgür gelişimi için

1. Çocukları ve gençleri eski kuşakların değerlerini sorgulamadan sürdürecekt uysal araçlar olarak kalıplayan ve sakatlayan gerici-tutucu anlayışları kırmak.

2. Eğitim-öğretim sistemini tümüyle elden geçirmek.

a. Paralı eğitime son vermek, herkese bilimsel, anadilde, nitelikli, kamusal eğitim sağlamak.

b. Ders müfredatını insanlığın evrensel kültürel kazanımları doğrultusunda değiştirmek.

c. YÖK'ü kaldırmak; üniversiteleri öğretim üyelerinin öğrencilerin ve üniversite çalışanlarının katılımına dayanan, sermaye sınıfının ticari-ekonomik ve devletin bürokratik müdahalelerinden uzak, özerk yönetimlere kavuşturmak. Halk için eğitim, halk için bilim ilkesini uygulayan emekçi üniversitelerini oluşturmak.

d. Kapitalist şirketlerin "vakıf üniversitesi" adı altında çalışan özel üniversitelerini ve özel okulları kamulaştırmak. Özel üniversitelere izin vermemek.

e. Kamu üniversitelerinin ve okullarının ticarileştirilmesine son vermek.

f. Okul öncesi eğitim kurumlarını, ilköğretim okullarını ve liseleri özgürlükçü, eşitlikçi ve katılımcı öğretim anlayışıyla yeniden yapılandırmak. Yönetimi öğrenci, öğretmen, çalışan ve velilerin katılımıyla özerkleştirmek.

g. Üniversite ve liselere giriş sınavlarını kaldırmak.

h. İşçi ve köylü çocuklarını meslek eğitimiyle yetinmeye zorlayan eleyici sisteme son vermek; herkese felsefe, teori, edebiyat ve sanat, bilimsel araştırma ve inceleme, beden eğitimi ve spor kapısını açmak.

i. Meslek eğitiminde staj sömürüsüne son vermek.

3. Çocuk ve gençleri sigara, alkol, uyuşturucu gibi zararlı alışkanlıklardan korumak.

4. Başta çocuklar ve gençler olmak üzere tüm bireyler için beden eğitimi ve spor olanağını parasız ve nitelikli olarak sağlamak, kapitalizmin sporu ticarileştirmesine ve halkı manipüle etme aracı olarak kullanmasına son vermek.

VIII. Engellilerin insanca yaşaması için

1. Engellilere uygulanan baskıcı, dışlayıcı, istismarcı anlayışlara karşı mücadele yürütmek. Engellilerin iş, eğitim, barınma, sağlık, psikolojik destek ihtiyaçlarını kamu tarafından karşılamak. Kültür, sanat ve spor etkinliklerinden yararlanmalarını sağlamak. Şehir, toplu taşıma ve bina mimarisini, engellilerin ihtiyaçlarını gözetererek yeniden düzenlemek. Engellilerin emekli olma koşullarını iyileştirmek.

2. Engelli kadınların kısırlaştırılmasını öngören ve çocuk sahibi olmalarını engelleyen ayrımcı anlayışa son vermek. Engellilere yönelik istismar, şiddet, taciz ve tecavüz anlayışına karşı köklü bir bilinçlendirme ve mücadele kampanyası başlatmak.

3. Özel bakıma muhtaç tüm bireylerin bakım hizmetini kamu tarafından sağlamak.

IX. Hukuk alanında

1. Terörle Mücadele Kanunu, İnfaz Kanunu, Sıkıyönetim Kanunu, Olağanüstü Hâl Kanunu ve benzeri bütün antidemokratik yasaları iptal etmek. Başta Anayasa, Ceza Kanunu, Basın Kanunu, Dernekler Kanunu, Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu, İş Kanunu olmak üzere hukuk sistemini sömürü ve baskıya yer vermeyen yeni bir toplum anlayışıyla yeniden düzenlemek. Lokavtı hak olmaktan çıkartmak ve yasaklamak.

2. Özel Yetkili Mahkemeleri kaldırmak. Keyfi gözaltılara, işkenceye, uzun tutukluluk sürelerine, savunma hakkının kısıtlanmasına son vermek.

3. Seçmen iradesine saygı gereği, seçilmiş milletvekilleri, belediye başkanları ile yerel yönetim organlarına seçilmiş üyelerin tutuklu yargılanmasını yasaklamak.

4. Yargıya erişimde paralı uygulamalara son vermek.

5. Siyasal genel af çıkarmak. Cezaevlerini boşaltmak, hücre tipi cezaevi sistemini lağvetmek.

6. Vicdani red hakkını tanımak.

7. 1915 Ermeni tehciri, 28-29 Ocak 1921'de Karadeniz'de 15'lerin katli, Takrir-i Sükûn dönemi, Dersim tenkili, 4 Aralık 1945 Tan Matbaası baskını, 6-7 Eylül 1955 pogromu, 12 Mart 1971 idamları ve yargısız infazları, 1978 Maraş katliamı, kontrgerilla cinayetleri, 12 Eylül 1980 idamları ve yargısız infazları, kirli savaş, derin devlet-Susurluk operasyonları, Hizbullah cinayetleri, Sivas katliamı, gözaltında kaybetme eylemleri gibi insanlık suçu oluşturan ve asla zaman aşımına uğramayan suçlar için soruşturma açmak; sorumlularını ortaya çıkarmak; bu suçlar için devlet adına resmen özür dilemek ve uğranılan kayıpları tazmin etmek; bu suçların bir daha işlenmemesi için gereken önlemleri almak; sıkıyönetim, olağanüstü hâl ve olağan baskı dönemlerinde işten atılan, işkence gören, tutuklanan, mahkûm edilenlerin kayıplarını tazmin etmek ve itibarlarını resmen iade etmek.

8. Nüfus kâğıtlarında ve nüfus kütüklerinde din hanesini iptal etmek.

X. Kitle iletişim araçları alanında

1. Yazılı, sözlü ve görsel medya kurumlarını kapitalist grupların ve devlet bürokrasisinin elinde halkı aptallaştırma ve gütmeye silahı olmaktan çıkarmak. Bu kurumları işçi ve emekçi kolektiflerinin yönettiği özerk kamu kurumları hâline getirmek.

2. TRT'yi bütünüyle özerk hâle getirmek ve TRT yönetimini çalışanlarının kolektifine devretmek. Yayıncılık ilkelerini kamucu bir çerçevede yeniden belirlemek.

3. Hiçbir kişi veya kuruluşun yazılı, sözlü ve görsel yayıncılıkta tekel oluşturmasına izin vermemek. Çok sesliliği, özgür ve bağımsız yayıncılığı teminat altına almak.

XI. Çevre alanında

1. Bilim, teknoloji ve sanayi süreçlerinin doğal, kültürel, tarihî mirası ve ekolojiyi tahrip eden kör gidişini önleyici tedbirleri almak.
2. Nükleer santrallerin, termik santrallerin ve hidroelektrik santrallerinin yapımını durdurmak, mevcutları kapatmak.
3. Dağları, ormanları, ovaları ve dereleri özgür bırakmak. Doğa ve çevre dostu yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmek.
4. Doğal kaynakların çıkarılması ve işletilmesinde ekolojiye zarar verecek yöntemlerden kaçınmak.
5. “Amerikan tarzı yaşam” tüketimciliğinden vazgeçmek.

XII. Şehircilik ve ulaşım alanında

1. Kapitalist şirketlerin egemen siyasi partiler ve bürokrasiyle işbirliği yaparak yarattığı imar rantları, arsa spekülasyonu, çürük yapılaşma sistemine son vermek.
2. Herkese sağlıklı, ucuz, sağlam, ferah barınma olanağı sağlamak, konut seferberliği başlatmak.
3. Deprem, sel, heyelan, yangın gibi doğal afetlere karşı sistemli hazırlık yapmak.
4. Kentsel dönüşüm adı altında emekçilerin şehir merkezlerinden uzaklaştırılmasını durdurmak.
5. Toplu taşımacılığı geliştirmek.
6. Ulaşımında dışa bağımlılığı pekiştiren otomobil ve ekolojiyi mahveden petrol ürünleri kullanımını kısırtan kara yolları yerine, demir yolları ve deniz yolları ulaşımına ağırlık vermek.

XIII. Göçmenlerin insanca yaşaması için

1. Yurtdışına göç eden işçilerin, mültecilerin ve bütün yurttaşların buldukları ülkelerde o ülke yurttaşlarıyla eşit ekonomik, siyasal, sosyal ve hukuksal haklara sahip olması için gerekli her çabayı göstermeyi devlet politikası yapmak. Uğradıkları ayrımcılığa karşı mücadelelerinde onlara diplomatik destek sağlamak. Oturma izni ve çalışma izni vermeme, sınırdışı edilme tehdidi altında yaşamaya zorlama, çifte vatandaşlık, askerlik, ailelerin birleşmesi hakkını tanımama gibi sorunlarını çözmek. Çocuklarına anadillerinde de demokratik eğitim hakkını sağlamak.
2. Yurtdışından ülkemize göç eden işçilerin, mültecilerin ve bütün yabancı uyruklu insanların ülkemiz yurttaşlarıyla eşit ekonomik, siyasal, sosyal ve hukuksal haklara sahip olması için gerekli her çabayı göstermeyi devlet politikası yapmak. Uğradıkları ayrımcılığa karşı mücadelelerinde onlarla enternasyonal dayanışma içinde olmak. Oturma izni ve çalışma izni vermeme, sınırdışı edilme tehdidi altında yaşamaya zorlama, çocuklarına eğitim hakkı tanımama gibi uygulamaları iptal etmek. Eşit işe eşit ücret almalarını sağlamak. Çocuklarına kendi anadillerinde de demokratik eğitim hakkını vermek. Ailelerin birleşmesi hakkını tanımak. Türkiye'nin doğusundaki ve güneyindeki ülkelere mülteci kabul etmeme politikasını kaldırmak.

XIV. Bilim, Kültür, Sanat ve Spor

1. Herkese bilim, kültür, sanat ve sporla uğraşabilme olanağını sağlamak. Her mahalle ve köyde kütüphane; bilim, matematik ve felsefe merkezi; tiyatro, sinema, müzik, edebiyat dallarını içeren kültür merkezi; gençlik merkezi; park; çocuk parkı; oyun alanı; satranç merkezi; spor sahası; spor salonu kurmak ve parasız olarak halkın hizmetine sunmak.
2. Bilimin ve araştırmanın serbestçe gelişimi için TÜBİTAK'ı, TÜBA'yı, Dil ve Tarih Kurumu'nu özerkleştirmek. Bütçede bu kurumlara ayrılan payı köklü olarak yükseltmek.
3. Devlet Tiyatroları'nı, Devlet Opera ve Balesi'ni, Devlet Senfoni Orkestraları'nı, Şehir Tiyatroları'nı özerkleştirmek.
4. Üstün yetenekli çocuklara uygun eğitimin kamu tarafından üstlenilmesini sağlamak.
5. Sanatçıların emekliliğini kolaylaştırmak.

* * *

TKP, hangi kökenden olursa olsun işçileri, köylüleri, kadınları, gençleri, aydınları, bütün halkı enternasyonalist bayrağı altında bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine, sömürsüz, eşit, özgür ve barış içinde yeni bir dünya kurmaya çağırır.

**Ürün Okurları TKP Yasal Kuruluş Konferansında kabul edilen Program Taslağıdır.
6-7 Kasım 2011 / İstanbul**

ÜRÜN SOSYALİST DERGİ

İstanbul:

Sıraselviler Cad. Billurcu Sok. Ocaklı Han No:3/6 Beyoğlu/İstanbul
Tel: Faks: 0212 245 28 11 E-posta: posta@urundergisi.com
www.urundergisi.com

Ankara:

Adakale Sokak Özkazanç Apartmanı, NO:18, K:5, D:10, Kızılay/Ankara
Tel: Faks: 0312 435 89 42

İzmir:

Akdeniz Mahallesi 1343 sok. 17/A Aydın Hanı Pasaport/İzmir
Tel: 0554 970 25 15, 0532 394 82 32

Mersin:

Çankaya Mahallesi 4721 sok. Murat Apt. Kat:3 Akdeniz/Mersin
Tel: 0324 239 42 35